

gen, kommer til at bære urimelige Omkostningsbyrder.

Regelen i Stk. 8 afviger alene fra den tilsvarende Bestemmelse i Loven af 12. Juni 1922 derved, at Befordringsgodtgørelserne nedsættes noget for at billiggøre Sagerne (20 Øre pr. km i Stedet for 25 Øre, Jernbanebillet paa Fællesklasse i Stedet for paa 1ste Klasse). Voldgiftsmændenes Vederlag kan formentlig ikke taale Nedsættelse. Den under den nuværende Ordning uddannede administrative Praksis vedrørende Godtgørelserne maa bevare sin Betydning ogsaa efter Udvalgets Forslag. Saaledes vil Spørgsmaalet, om der kan beregnes Dagpenge for et aflyst Møde, afhænge af, om der er sendt betimeligt Afbud, Justitsministeriets Skrivelse af 8. September 1930 (Min. Tid. 1930 Nr. 137); og det samme vil gælde Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af forudbetalte Gebyrer i tilsvarende Tilfælde, Justitsministeriets Skrivelser af 21. Juli 1909 (Min. Tid. 1909 Nr. 286) og 9. April 1912 (Min. Tid. 1912 Nr. 172). Hvor der er flere Voldgiftsager til Behandling paa samme Sted og samme Tid, saa at Voldgiftsmændene og Dommeren kun har Befordringsudgifter een Gang den paagældende Dag, tilkommer der dem kun Befordringsgodtgørelse for eet Møde, saaledes at denne fordeles paa de den paagældende Dag behandlede Sager; Justitsministeriets Skrivelse af 13. September 1930 (Min. Tid. 1930 Nr. 152). For „Møder“, hvor der efter Henstilling af Parterne og uden deres Nærværelse kun træffes Bestemmelse om Sagens Udsættelse, kan ikke beregnes Godtgørelse, ligesom det maa være en Forudsætning for saadan Beregning, at Parterne i Overensstemmelse med § 4 har været tilstede til at møde, Justitsministeriets Skrivelse af 28. Februar 1930 (Min. Tid. 1930 Nr. 41). Porto, der er afholdt i Medfør af Sagen, hører til de med Voldgiften forbundne Omkostninger og kan ved Kendelse paalægges Parterne (samme Skrivelse).

Til § 5

(i den af Dommer Anker foreslaaede Affattelse).

Forslaget om, at Dommeren skal være Formand for Voldgiftsretten, motiveres ved, at den modsatte — af de øvrige Udvalgsmedlemmer foreslaaede — Ordning, hvorefter Dommeren kun skal lede Bevisførelsen og i øvrigt være Forhandlingsleder i det Omfang, Voldgiftsretten bestemmer, formentlig vil medføre en uheldig Usikkerhed i Voldgiftsrettens Arbejdsforhold. Herved

tænkes ikke saa meget paa prestigemæssige Hensyn som paa det Forhold, at det, naar Dommeren ikke har Ledelsen, vil være uklart, hvor langt hans Beføjelser og Ansvar rækker.

Saafernt den her foreslaaede Affattelse vælges, vil det være nødvendigt flere Steder i Lovudkastet at klargøre, hvilke af de Formanden tillagte Beføjelser der skal tilkomme den læge Formand, der virker under Forligsmæglingen, og hvilke der skal tilkomme Dommeren.

Til § 6

Regelen i § 6, Stk. 1, i Loven af 12. Juni 1922 om, at Sagens Udfald ikke kan gøres afhængig af Partsed, foreslaas slettet som unødvendig, naar Dommeren bliver Medlem af Voldgiftsretten.

Til Instruktion for Voldgiftsmændene foreslaas det udtrykkeligt udtalt, at Voldgiftskendelser skal begrundes.

Ifølge § 6, Stk. 2, i Loven af 12. Juni 1922 er den normale Frist for Afsigelse af Kendelse 6 Uger fra Voldgiftsmændenes Udmeldelse; denne Frist kan dog, hvis man afventer det veterinære Sundhedsraads Betynkning, eller Indhentning af andre Oplysninger nødvendiggør det, af Voldgiftsformanden ved begrundet Kendelse forlænges indtil 4 Uger; saadan Forlængelse kan endvidere gentages een Gang. Naar Regressøgmaalene inddrages under Sagen mod den sidste Sælger af vedkommende Dyr, jfr. Forslagets § 4, vil disse Frister ikke strække til. Udvalget foreslaar derfor den normale Frist sat til 8 Uger med Mulighed for Forlængelse af Fristen af de ovennævnte Grunde i 2 Gange 8 Uger; de forlængede Frister bør dog kun undtagelsesvis udnyttes af Voldgiftsmændene i deres fulde Udstrækning og i alt Fald kun, naar der foreligger Inddragelse af et større Antal Mellemværender i Sagen.

Til § 7

Udtrykket „den staaende Voldgiftsdomstol“, der, skønt det ifølge Loven har været gældende siden 1912, aldrig er blevet accepteret af Befolkningen, foreslaas ændret til „Overvoldgiftsretten“. Enkelte af de staaende Voldgiftsdomstole har udtrykt Ønske om Indførelse af fri Adgang til at appellere Voldgiftskendelser. Man mener dog ikke at kunne anbefale nogen principiel Ændring paa dette Punkt; derimod foreslaar man i Overensstemmelse med den af De samvirkende danske Landboforeningers Husdyrbrugsudvalg i 1932 afgivne Ind-